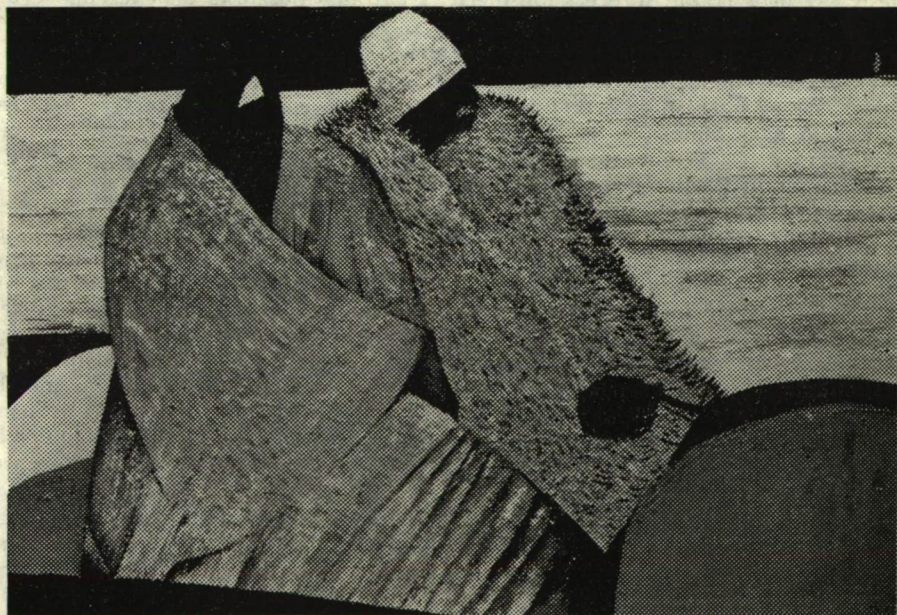


annival több a korábbiaknál, hogy itt nem csak megértjük a helyzetet és a feszültséget, de éreznünk is kell — főhőssel és szerzővel együtt kínlódva, vergődve — a megoldás pokoli nehézségét. Ennek a varázslatnak pedig nincsen más titka, mint-hogy ebben a regényben Bekének olyan mértékben sikerült azonosulnia a főszereplővel, hogy belülről tudta ábrázolni Istók Péter *többrétű*, sokszor áttételes lelki vívódását, s ezzel az azonosulással tudta elérni, hogy nemcsak hitelesnek érezzük ezt a folyamatot, de olvasóként is bele tudjuk élni magunkat a keserves és mégis fölemelő helyzetbe.

Arról — úgy érzem — nem érdemes hosszabban írnom, hogy Istók Péter lelki tusája mellett milyen nagyszerű erővel ábrázolja a szerző ennek a háromszéki falunak a mindennapi életét, a nagyon is egyénekből álló közösségnek a korlátok és a lehetőségek közti őrlődését, hiszen ez Bekének mindig is erős oldala volt. Markánsan megrajzolt típusai szerencsésen egészülnek ki a hitelességhez föltétlenül szükséges egyéni vonásokkal, s nagyvonalúan, de arányosan vázolja fel háttérként az időt és a teret. Mindez így együtt teszi a regényt figyelemre méltó alkotássá.

Beke György nem akarja meghamisítani az életet, amelyre általában az a jellemző, hogy sohasem oldja meg a problémákat egyértelműen, s főként nem végérvényesen. Istók Péter gondja sem zárul le a könyv utolsó mondatával, mégsem vesztésként marad meg emlékezetünkben. Emberségében és tisztességében megerősödve kerül ki a három napba sűrített, valójában sokkal hosszabb idő alatt lezajló válságból.

HALÁSZ PÉTER



HÉZSÓ FERENC: TÉL